

DADZIS

Noskanējis

imantslochmels@inbox.lv

1986

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

P 12-15

NO «DADŽA» ALBUMA

Tā par savas teritorijas labiekārtošanu rūpējas Latvijas PSR Patērētāju biedrību savienības otrreizējo izejvielu sagādes kantora pieņemšanas punkta darbinieki. Tuvākas ziņas Rīgā, Krustpils ielā 58.

MĪLO «DADŽĪT!»

Man sabojājās krāsainais televizors. Izsaucu meistaru tepat no Ādažiem. Meistars atnāca 30. jūlijā un televizoru salaboja. Otrā dienā, tas ir, ceturtdien, to nevarēju vairs ieslēgt. Piektdien paziņoju bēdu vēsti meistaram. Viņš atnāca sestdien un televizoru vēlreiz salaboja. Jau pēc pāris stundām tas atkal sabojājās. Pirmdien, 4. augustā, atkal aizgāju uz darbnīcu, bet tur pateica, ka meistars, kurš laboja manu televizoru, devies atvaļinājumā un būšot tikai 3. vai 4. septembrī. Lai gaidot.

Mīlo «Dadžit», vai Tev šāda attieksme pret klientiem nešķiet divaina?

D. ŠNIKVALDE,
Ādažos

CIENTĀMAIS «DADŽI!»

Atvainojiet, ka uzdrošinos traucēt kādā ļoti ikdienišķā lietā. Es braucu ar motociklu un šad tad nākas papildināt degvielu. To parasti daru tankā pie Bauskas ielas. Lai iepildītu benzīnu motocikla tvertnē, tas iepriekš jāsamaisa ar eļļu. Diemžēl tankā nevar atrast nevienu trauku, kurā to varētu izdarīt.

Tā vien liekas, ka būs tanka darbiniekiem jāuzdāvina kāds spainis!

J. RUBENIS,
Rīgā

«DADŽĪT!»

1986. gada aprīlī man sabojājās ledusskapis. Nodevu to remontā ražošanas apvienības «Elektrons» Rēzeknes uzņēmuma Balvu filiālē kolhoza «Borec» pieņemšanas punktā. Maijā saņēmu ledusskapi atpakaļ izremontētu. Samaksāju 95 rubļus un priecīgs braucu mājās. Taču prieki izrādījās īsi. Pēc 32 stundu darba ledusskapis vairs neizslēdzās. Viss aplājās ar ledu gan no iekšpuses, gan ārpusē. Aizvedu ledusskapi atpakaļ uz pieņemšanas punktu. Atbrauca vīri un atkal sālaboja. Šoreiz samaksāju 9 rubļus. Atkārtojās tas pats. Atbrauca meistari mājās, uzklapēja pāris reizes ar āmuru, pavilēja un aizbrauca. Mans skapis nostrādāja 28 stundas un atkal atkārtojās tas pats. Nelīdzēja ne zvanišana, ne braukšana pie meistariem. Viņi vairs nerādījās. Vēdu skapi uz Balviem. Meistars apsoliya tūlīt saremontēt un atvest mājās. Tā pēc 3 nedēļām un trīsreizējas braukšanas uz Balviem 14. augustā skapis atkal pārbrāuca mājās. Meistari to ienesa istabā, pieslēdza pie strāvas un, pateikuši, ka viss kārtībā, aizbrauca. Skapis palika rūkdams. Un tā tas arī ruc visu laiku, tikai saldēt vairs nesaldē. Tad nu sirsnīgi lūdzu Tevi, «Dadžit», palidzi dabūt labakus meistarus, jo vairāk nekā 100 rubļu esmu samaksājis, bet labuma it nekāda.

B. SAIDANS,
Balvu raj. kolhozā «Borec»

Bet ārpus savas teritorijas — Sporta ielas zaļajā zonā — bari kādes ierīkojusi Rīgas šampanieša un vīnu kombināta pievedceļu bāze, kurai telpas ir Sporta ielā 18.

Fotografējis I. CELMS.

RĪGAS KAŽOKĀDU FABRIKAS «ELEKTRA» DIREKTORA VIETNIEKAM
b. O. SIŅAJEVAM

GODĀJAMĀIS b. O. SIŅAJEV!

Mūsu žurnāla šā gada 11. numurā bija ievietota fotogrāfija, kurā redzams, kā Rīgas darbgaldu normāļu rūpnīca, kas atrodas Vestienas ielā 2, cenšas pasargāt zaļo zonu no izmīdīšanas, proti, novietojot tajā dzelzsbetona blokus. Parakstā bija minēts arī, ka šo piedzī jau ir apguvusi fabrika «Elektra», līdzīgi rīkojoties Krasta ielā 77.

6. augustā saņēmām no Jums atbildi, kurā Jūs rakstāt:

«...paziņojam: visi mēģinājumi un meklējumi atrast būvmateriālu, kas norādīts fotouzņēmumā un kas it kā piederot Rīgas kažokādu fabrikai «Elektra», nevainagojās ar panākumiem.

Telpu un teritorijas pēc adreses Krasta ielā 77 fabrikai «Elektra» nav. Lūdzam ievietot atbilstošu paskaidrojumu un atsaukumu par augstāk minēto jautājumu, tā kā viss augstāk minētais neatbilst īstenībai.»

Paskaidrojām.

Pirmkārt: Jūs neesat uzmanīgi izlasījis fotouzņēmuma parakstu un tāpēc neesat to sapratis. Parakstā skaidri un gaiši ir pateikts, ka attēlā redzamie bloki pieder Rīgas darbgaldu normāļu rūpnīcai. [Starp citu, šī rūpnīca blokus jau ir novākusi.]

Otrkārt: Krasta ielā 77 jūsu fabrikai tiešām nav ne telpu, ne teritorijas. Septiņas metāla fermas (skat. attēlu!), ko bija sagādājis Rīgas montāžas pārvaldes 7. specializētais trests un kas bija domātas jumta labošanai fabrikas «Elektra» 2. filiāles telpās Maskavas ielā 130a, vairāk nekā gadu atpūtās svešā teritorijā, precīzāk — Krasta ielas zālienā.

Pēc tam, kad Rīgas pilsētas Tautas deputātu padomes Izpildkomitejas administratīvās inspekcijas priekšnieks I. Celms tās bija nofotografējis, fabrikas «Elektra» 2. filiāles galvenais mehāniķis H. Cibulskis fermas nodeva atpakaļ Rīgas montāžas pārvaldes 7. specializētajam trestam, jo fabrikai tās nav derējušas.

Tāds, lūk, ir paskaidrojums «par augstāk minēto jautājumu». Tuvākas ziņas Jums var sniegt fabrikas «Elektra» 2. filiāles priekšnieks b. P. Balohonovs.

Ar patiesu cieņu
«Dadžis».

— ĀRE NU! TEICĀT, KA MAN NEKAS NEKAIT, BET GALVENAIS ĀRSTS ATRADA HIPOHONDRIJU!

E. Rusmanis

— NEATCEROS, KURĀ KABATĀ IELIKU BIĻETES!

I. Melgailis

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ SVARĪGAIS JAUTĀJUMS

Ar patiesu nožēlu jāatzīst, ka zinātne vēl arvien nav spējusi atbildēt uz svarīgo jautājumu: «Kas bija vispirms — vista vai ola?» Nav spējusi atbildēt tāpēc, ka pētījumu metodika ir bijusi aplama. Līdz šim zinātnieki meklēja pirmo olu, lai redzētu, kāds dēšanas datums norādīts uz olas čaumalas. Ja ola izrādītos dēta pirms vistas rašanās, uz svarīgo jautājumu būtu atbildēts skaidri un nepārprotami: «Pirmā bija ola, un vista radās pēc tam!»

Tagad zinātnieki beidzot ir sapratuši, ka vajadzēja meklēt nevis olu, bet kartona kasti, kurā olas tiek transportētas!

Doma par kastes meklēšanu jāatzīst par pilnīgi pareizu. Nav šaubu, ka olu apzīmogošana ir tehniski grūti realizējama — parasti uz veikalā pirktajām olām datuma vietā rēgojas zils vai sarkans pleķītis, ko atšifrēt nevar. Turklāt apzīmējot olas bieži

plīst un tas valstij nodara lielus zaudējumus, tāpēc mērķtiecīgāk olu dēšanas datumu atzīmēt uz kastes. Bet kā ar svaiguma pārbaudi? Arī tad, ja dēšanas datums būtu norādīts uz kastes, katrs pircējs par olu svaigumu varētu viegli pārliecināties. Lai novērstu katras šaubas, veikalos atliek uzstādīt vienkāršas olu caurlūkošanas ierīces, tā sauktos ovoskopus, un skeptiķi pārbaudi varētu veikt bez kādām grūtībām.

Droši vien senajos laikos, kad pasaulē vēl nebija vistu, olas tieši tā tikušas pārdotas. Tas ir stipri ticams, jo visā pasaulē vēl šodien dēšanas datumu atzīmē nevis uz olas, bet uz kastes.

Tāpēc novēlēsim zinātniekiem pēc iespējas drīzāk atrast pirmo olu kasti ar skaidri salasāmu dēšanas datumu. Tad uz svarīgo jautājumu beidzot varēs atbildēt skaidri un nepārprotami!

«KLĪSTOŠAIS HOLANDIETIS» UN BIROKRĀTISKĀS BURVĪBAS

Līdz šim mēs visi bijām pārliecināti, ka nostāsts par spoku kuģi «Klīstošais holandietis» ir tīra izdoma. Kā zināms, «Klīstošo holandieti» nezina persona nobūrusi mūžīgi klist pa jūrām, tas nedrīkst lebrākt nevienā ostā un to neņemam remontēt neviena kuģu remonttūpniecība.

Lai cik dīvaini arī būtu, pēdējos gados izdevies pierādīt, ka noburti transportlīdzekļi nav izdoma, bet realitāte. Mūsdienās tie gan nebraukā pa jūrām, bet pa šosejām un ceļiem. Sacītajam kā drūmu piemēru varam minēt vieglo automašīnu «Nīva».

Taisnība, ar «Nīvu» situācija ir drusku sarežģītāka nekā ar «Klīstošo holandieti». Kaut vai tāpēc, ka «Nīvu» ir ļoti daudz un daļa no tām pieder privātpersonām, bet pārējās ir kolhozu un sovhozu īpašums. Lūk, tieši lauku saimniecībām

piederošās «Nīvas» kāds stipri nobūris — neviena autoremonta rūpnīca tās neņem pretī. Kāpēc nav noburtas privātpersonām piederošās «Nīvas», mēs nezīnām. Ar prātu spriežot, nekādas starpības tur taču nav!

* Tā vien liekas, ka būrējs ir bijis liels birokrāts, kas vadījis pēc papīriem un nevis pēc būtības. Turklāt viņš nav ņēmis vērā, ka «Nīvas» laukos ir ārkārtīgi nepieciešamas, it īpaši speciālistiem un saimniecību vadītājiem.

Te nu rodas jautājums, kāpēc neviens nabaga «Nīvas» nemēģina atburt. Uz to droši atbildēt nav iespējams — vai nu atburšanai neviens nopietnu vērību līdz šim nav piegriezis, vai arī birokrātiskā burvestība ir ļoti stipra.

A. ISAIS
zinātņu kandidāts

— TEVI VISMĀZ KĀDS GAIDA...

I. Melgailis

ĢENIĀLA IDEJA UN 14 000 RUBĻU

Ģeniāla ideja dzima ražošanas apvienības «Radiotehnika» mājradožotāju ceha noliktavas darbiniecī Ausmai Bukovskai un krāvējam Vladimiram Vodolaginam. Dažus vārdus par idejas būtību. Ausma Bukovska un Vladimir Vodolagins atrada paņēmieni, kā panākt, lai radioamatieriem nekad netrūktu deficītu detaļu. Pēc limita pavadzīmju kartēm saņēmusi lielāku daudzumu radiodetaļu, Ausma Bukovska tikai daļu izsniedza montētājiem, kas strādāja gan cehā, gan arī mājās, bet pārpalikumu izsniedza Vladimiram Vodolaginam. Lai nesāktos papīru plūdi un liels birokrātisms, montētājiem detaļas ledeva, kā mēdz teikt, uz goda vārda. Citiem nebija jāzina, kas saņemts un cik saņemts. Arī priekšniecība neiejaucās un neko nepārbaudīja. Kas atliecas uz Vladimiru Vodolaginu, viņš par detaļām atskaitījās ar rubļiem. Vienreiz Bukovskai ledeva septiņus desmitniekus, otru — trīspadsmit, trešo reizi...

Bet kā Vodolagins detaļas izveda no rūpnīcas, kā viņš tika garām sardzei! Ļoti vienkārši, pamirkštināja actiņu un — laimīgu ceļu!

Nogādājis mantu savā dzīvoklī, Vodolagins to zigli iztīrgoja. Lai preces nekad nepietrūktu, vienā reizē no rūpnīcas viņš izveda 600 gaismas diodes «AL-307», otrreiz 968 tranzistorus «KT-815 V». Un tā tālāk un tā joprojām.

Ja pajautātu V. Nažinskim un M. Kiforenko, kas regulāri pirkuši no rūpnīcas atgādātās detaļas, viņi vienā balsī atbildētu: tāds apgādes veids ir ērts, izdevīgs un, pats galvenais, nekad nekā netrūkst. Ja tā padomā, viņiem taisnība — diez vai veikals «Prasmīgās rokas» sešos mēnešos spētu pārdot radiodetaļas par apmēram četrpadsmit tūkstošiem rubļi. Bet Ausma Bukovska un Vladimir Vodolagins to spēja!

Pašlaik ģeniālās idejas realizēšana ir pārtraukta un notiek rezultātu apkopošana. Pagaidām vēl grūti pateikt, cik ilgu atvaļinājumu rosigajiem darbiniekiem piešķirs. Galvenais būtu palūgt, lai Bukovskas un Vodolagina priekšnieks, ceha vadītājs S. Košelovs izsaka savas domas, kā bija iespējama tik ilga un netraucēta ģeniālās idejas īstenošana dzīvē.

E. JĒPĪTIS

J. Melgailis

PUTNU CEĻŠ.

K. Liede

— JANKA IR NOFORMĒJIES TRIJĀS DARBVIETĀS, BET MĒS TIKAI DIVĀS.

G. Vīndedzis

ĪSPRĀTĪBAS

Nekas nemaksā tik dārgi kā lēta gaume.

Akla mīlestība bieži vien ir arī kurla.

Veselību par naudu nenopirksi. Bet sabeigt to naudas dēļ var.

NIKOLAJS TIHONČUKS

Sakāves nemēdz būt plānveidīgas.

Iemidzināt sirdsapziņu dažam izdodas arī bez miega zālēm.

Par vakardienu visvairāk asaru lej tie, kuri nav pamanījuši šodienu un necer redzēt rītdienu.

Stāsta un romāna atšķirība dažkārt ir tāda pati kā jūras un okeāna atšķirība — abos gadījumos tas ir ūdens daudzums.

Izdzirdis kolēģu spriedumus, ka tādu idiotu vēl neesot nācies sastapt, lepni izrieza krūtis, uzskatīdams sevi par ūnikumu.

Nevar būt fenomenāls melis, ja nav apveltīts ar fenomenālu fantāziju.

C. MELAMEDS

Arvien grūtāk atrast darbu, kurā nekas nav jādara.

Dažs visu mūžu nostrādā vienā profesijā un tomēr to neapgūst.

ANDRIS BRIEDIS

Izsauc uguni uz sevi — nokritizēja brandmajoru.

B. OLĪTIS

[L. Butikina]

Trīs augstskolas absolventi bija parakstījuši sūdzību par savas fakultātes dekānu. Viņu apvainoja amorālā dzīves veidā, kukulņemšanā un bezprincipialitātē.

Sūdzībkaļi strādāja katrs savā rajonā. Kas gan viņus varēja pamudināt raknāt augšā sen pagājušus notikumus? Kāpēc patiesības mīlestība viņos pamodās tik vēlu?

Faktu noskaidrošanai universitātes vadība izsauca puišus uz galvaspilsētu. Darbavietās izsaukumus sūdzības lietā komentēja visai viennozīmīgi: «No šitā gndās vajag uzmanīties. I nepamānīsi, kad ute būs kažokā. Vajag uzreiz ar hlorofosu!»

— Mēs šo papīru redzam pirmo reizi, — visi trīs vienā mēlē apgalvoja.

Uzaicināja grafologu. Grafologs apstiprināja — patiesām, nevienam triumvirāta vēstuli nav rakstījis! Bet tas vēl nenožīmēja, ka izklāstītais neatbilst patiesībai.

Sastādīja autoritatīvu komisiju septiņu cilvēku sastāvā, kas septiņas dienas skrupulozi pārbaudīja visus apstākļus. Dekāns izrādījās tīrs kā kristāla glāze.

Komisija izklīda, dekanātā iestājās miers, bet ne uz ilgu laiku. Drīz vien pienāca jauna sūdzība. Šoreiz to bija parakstījuši «Biedru grupā». Ietīlptīgi un ietekmīgi.

Biedru grupa pauda neapmier-

nātību ar iepriekšējās komisijas darbu. Tā neesot bijusi objektīva, dekāns to uzipircis, tāpēc komisija gājusi viņa pavadā.

Iecēla otru komisiju, kurai vajadzēja pārbaudīt pirmās darbu. Priekšsēdētājs bija apķērīgs vīrs, kuru nevarēja ne aptīt ap pirkstu, ne apvest ap stūri.

— Kuram ir vislielākā nepieciešamība iezāgēt dekānam? — otrās komisijas priekšsēdētājs pūlējās uzzināt. Tā nebija vienkārša vīrišķīga ziņkāre, jo tieši te varēja būt apraksts tas sunītis, kuru pirmās komisijas locekļi nemaz neatgādās meklēt.

— Kuram viņš bija kā dadzis acī? — priekšsēdētājs mazliet savādāk noformulēja savu jautājumu.

Vislabāk uz to varēja atbildēt dekāns pats. Cilvēks, kas pasaulē mīlēja tikai zinātni un savus studentus, pagrozīja galvu:

— Nezinu. Nekad neesmu par to domājis. Es cenšos būt objektīvs.

Atbildi pateica priekšsēdētājs jaunīnā vecākā laborante. Viņa ar sievietes septīto prātu neklūdīgi nojauta patiesību.

— Jūs izteicāt sabiedrisku nopelumu docenta vietas izpildītājam Spirujānim. Sapulcē asi kritizējāt viņu par lekciju bālasinību. Spirujānis nekad neko nepiedod un neaizmirst!

— Kā jūs to zināt?

— Tāpēc, ka arī es neko nepiedodu un neaizmirstu.

— Kāpēc jūs uzreiz nefeicāt? — komisijas priekšsēdētājs pārmeta.

— Vai man kāds vaicāja? Es jau te esmu mazs garīnš.

— Tās jū tikai aizdomas, — iebilda komisijas locekļi. — Pazems baumu līmenis.

Spirujānis tika piespiests pie sienas un padevās. Vēlāk fakultātē runāja, ka viņš esot kādreiz neapdomīgi kritizējis jauniņo vecāko laboranti. Taču tās ir tikai runas baumu līmenī. Labāk to nevienam tālāk nestāstīt, citādi sekos vēl viena sūdzība.

— KAD DOMĀJU PAR MŪSU MAZMEITAS NĀKOTNI, MATI CEĻAS STĀVUS...

K. Liede

NO KONKURSA MATERIĀLIEM

A. DZIRNIS

KRITIKA

Mans priekšnieks ir stūrgalvīgs āmurs. Neiet kopsoli ar laiku, tiranizē savus padotos, taču pamēģini viņam ko aizrādīt! Un es nodomāju — kāpēc lai es nebūtu tas, kas to izdara?

Jau nākošās dienas ritā paņemu baltu papīru un iegāju priekšnieka kabinetā.

— Piedodiet, lūdzu, — nedroši izdvesu un iedevu priekšniekam papīru, — bet es nācu, lai jūs mazliet pakritizētu.

— Mani?! — priekšniekam aiz pārsteiguma aizrāvās elpa.

Kādu brīdi kabinetā valdīja nomācošs klusums.

— Jūs nīrgājaties, vai? — priekšnieks iesaucās. — Te taču nekas nav rakstīts!

— Es rakstīju ar speciālu šķidumu. Ja pārvilks ar karstu gludekli, tad būs redzams.

— Kāpēc nerakstījāt ar tinti?

— Tad jūs manu iesniegumu vienkārsi iemestu papīrgrozā.

— Un tagad, pēc jūsu domām, es to nevaru izdarīt?

— Varat gan, taču vispirms jūs gribēsiet uzzināt, kas tur rakstīts.

— Redzēsim! — priekšnieks nospieda selektora pogu. — Gludekli, ātri! Nesaprotu tikai vienu, — viņš saīdījis man teica; — kam vajadzīga šī mazošanās ar gludekli!

— Pavisam vienkārši — tagad jūs nevilus mēģināt iedomāties, par kādiem trūkumiem iesniegumā ir runa. Tātad esat spiests analizēt savu rīcību, bet paš-

kritika ir kritikas visaugstākā forma!

Kabinetā aizsies ienāca saimniecības daļas vadītājs, nolika uz galda gludekli un uz pirkstgaliem izlavījās no kabineta.

Priekšnieks pārvilka pāris reižu ar gludekli pār lapu un uzlika brilles.

— Kas tad tas? — viņš pārsteigts iesaucās. — Cik es saprotu, jūs esat uzrakstījis atlūgumu!

— Ši ir iesnieguma otrā daļa. Pēc tā, ko gribēju jums teikt, pirmajai vairs nav būtiskas nozīmes.

— Vēlns lai parauj, ko tad īsti jūs gribējāt teikt?

— To jūs zināt ne sliktāk par mani.

— Pieņemsim, ka zinu.

— Redzat, man nebija tik daudz ķīmikāliju, lai izliktu to visu uz papīra...

— Tā, — priekšnieks domīgi sarauc pieri, — ja es jūs atlaidīšu, tas nozīmēs, ka neiecietīgi izturos pret kritiku.

— Tā iznāk, — es piekritu.

— Tas numurs jums neies cauri! — priekšnieks sašutis iesaucās, ar sparū iemēzdam manu atlūgumu papīrgrozā. — Viegli kritizēt, ja nav ko zaudēt, tāpēc, lai jūs tamlīdzīgus izlēcienu neatkārtotu, ieceļu jūs par grupas vadītāju! Varat iet!

Iznācis no kabineta, atviegloti nopūtos: kritizēt priekšniecību nav nemaz tik bīstami, ja vien to dara pareizi.

D. Brūnss

SKRIEŠANA

Nu gan noskrējies! Visu dienu uz kājām — gan turp, gan šurp. Nav miera. Par kādiem grēkiem man tā jāskrien! Papīrus uz arhīvu, papīrus no arhīva, pie galvenā inženiera uz parakstīšanu un atpakaļ. No stāva uz stāvu, no stāva uz stāvu...

Lifts, kā parasti, augstāk par trešo stāvu neceļas, bet kājas arī nav īrētas, lai izskraidītu visus divpadsmit.

Cilvēki mierīgi sēž pie saviem galdiem, lasa korespondenci, dzer tēju ar citronu, runā pa telefonu. Bet mūsu nodalījā vienmēr viss ar kājām galsā. Vienīgi apko-

pēju var apskaust. Atnāk, mazliet pavicina slotu, šur tur pleskaras ar lupatu — un prom ir. Pamēģini viņai kaut ko aizrādīt, tūlīt sāk šnaukāties un papīru meklē, lai atlūgumu rakstītu.

Protams, mēs esam daudzi, viņa tikai viena. Kādreiz gan bija kurjers, precīzāk, kurjere, bet aizgāja dekrēta atvaļinājumā.

Taču inženieris arī ir cilvēks, arī viņam hipofonija ir kaifīga. Vienpadsmit gadus vidusskolā nosēdējis, piecus gadus institūtā, tagad mazliet paskraidīt nemaz nenāk par sliktu.

Tikai... Jā, viegli tas nav!

VIENTULĪBA

Vientulībā man vienmēr ir skumji. Un ne vien skumji, pat baigi kļūst, sirds sāk dauzīties un galva sāpēt.

Domāju, tas tāpēc, ka galvā man ļoti daudz visjaunāko anekdožu, bet nav kam stāstīt. Tomēr iespējams, ka galva sāp šaha dēļ. Ja es pāris stundas neuzspēlēju nevienam partijai, tūlīt pierē jūtu nepatīkamu spiedienu.

Taisnība gan, nav izslēgts, ka spiediens rodas sakarā ar «jūras kauju». Ir tāda spēle, kur vajadzīgi divi spēlētāji. Divi! Bet es esmu viens...

No tādām pārdomām galvas sāpes kļūst arvien stiprākas. Un valnīgi tur ir mani kolēģi! Pēc pusdienas pārtraukuma jau pagājuši pusstunda, bet kolēģu kantori arvien vēl nav. Jā, tāda attieksme pret darba disciplīnu pelna stingru nosodījumu!

VELNA RĒKINS.

U. Mežavilks

**URĀ,
GARANTIJAS
TERMIŅŠ
BEIDZIES!**

Pirms trim gadiem, kad Limbažos tika nodots ekspluatācijā 42 dzīvokļu nams Padomju ielā 19a, pilsētā paklida valodas, ka turpmāk jaunuzceltajām mājām būšot pārbaudes termiņi, tāpat kā jaunu modeļu automašīnām, traktoriem un lidmašīnām. Un mājas pārbaudīt, cik tās piemērotas dzīvošanai, vajadzēšot pašiem celtniekiem.

— Celtnieki tagad ir apzinīgi un strādā uz goda! — jūsmīgi sauca limbažnieki, kam bija piešķirti dzīvokļi jaunajā namā.

Šiem vārdiem bija pamats. Jaunais nams Padomju ielā 19a izskatījās kā krāšņa konfekšu kārbā.

Diemžēl izraisījās arī pretēja rakstura emocijas. Daži pilsoņi, saklausījušies valodas par pārbaudes termiņiem, nopietni sasirga. Tā, piemēram, pilsonim M. Zariņam piemetās bezmiegs, F. Zumentam sāka drebēt rokas, bet A. Ozolam miegā rādījās velniņš un neganti kļiedza: «Tūlīt sāksies grēku plūdi!»

Mediķi, kas apskatīja sasirgušos, skaidru diagnozi slimībām nevarēja noteikt.

— Droši vien tuvojas kāda stihiska nelaime, ko pacienti intuitīvi jūt, — viņi galu galā nolēma.

Mediķiem izrādījās taisnība. Drīz vien stihiskā nelaime sākās. Tūlīt pēc ēkas nodošanas ekspluatācijā applūda pagrabs 3. sekcijā. Un īrnieki, kam nebija garo gumijas zābaku, savas mantīņas no pagrabtelpas nevarēja izņemt. Diemžēl stihiskā nelaime, kam īstais nosaukums bija nekvalitatīva kanalizācijas cauruļu montāža, vērsās plašumā. Tūlīt pēc tam applūda 3. dzīvoklis. Mazliet vēlāk — 2., 5., 8., 16., 18., 19., 29., 30. un 31. dzīvoklis.

Tikko bija izlabots šis brāķis, atklājās cits. 1983.184. gada apkures sezonā sākās nedienas ar karsto ūdeni. Ūdens te parādījās, te pazuda. Tas pats notika arī ar siltumu radiatoros. Pagāja īss laiciņš, bēniņos sāka tecēt caurules, un 14. dzīvoklī caur griestiem ūdens plūda kā caur sietu, pēc tam ietecēja 8. dzīvoklī un no

BRĪNUMU GAIDOT

Rajonu laikraksti ceturtajā lappusē bieži vien sludina:

«No tāda līdz tādām datumam tur un tur notiks pārdošanas izstāde «Viss sportam un atpūtai». Lūdzam apmeklēt!»

Es lasu sludinājumu, un sirds man sāk pukstēt straujāk. Atpūtai esmu nobriedis jau sen, man pietrūkst tikai paša mazumiņa — nepieciešamā inventāra.

Pārdošanas izstāde ir pircēju svētki! — es saku un braucu uz izstādi. Man ir klusa cerība, ka atvaļinājumā došos ar jaunāka parauga telti un saliekamo tūristu gultni. Atklāti sakot, es pat nespēju iedomāties, ko rūpniecība man vēl var piedāvāt. To zina tikai tirdzniecības darbinieki — veikāļveži, precīzi un pārdevējas. Jo tirdzniecība ir vidutājs starp pircēju un ražotājiem.

Diemžēl man ir lemts vilties. Nē, pārdošanas izstāde ir, kur tai jābūt. Vienīgi pārdevējas raugās uz mani nedaudz izbrīnījušas. Viņas brīnās par manu naivumu un īsi paziņo:

Nekā jauna nav un nav gaidāms! Ja nu vienīgi šis makšķerkāts...

Man makšķerkātu nevajag. Man vajag visparastāko tūristu gultni. Kompaktu mēbeli, kas salodzta veida aizņem tikpat daudz vietas cik paprāvs mūtautiņš.

— Nav! — pārdevēja laipni saka.

— Bet avīzē jūs sludinājat — «viss sportam un atpūtai». Lūk, pāri plauktiem arī uzraksts... Kur šis «viss» ir?

Es raugos apkārt un neredzu neko, kas atbilstu jēdzienam «viss». Pārdevēja raugās apkārt un arī neko neredz. Es nekur neredzu jaunus preču modeļus, ko sāks ražot tālākā vai tuvākā nākotnē. Es neredzu tūristu kluba pārstāvjus, kas man varētu izskaidrot — ko ņemt, dodoties ceļojumā vienam, un ko — dodoties ceļojumā ar ģimeni. Es neredzu «Preses apvienības» pārstāvjus, kas piedāvātu man jaunākos ceļvežus pa Gauju, pa Vidzemi, pa Kurzemi, pa tālākām vietām un novadiem.

Es redzu tikai to, ko plauktos esmu redzējis jau dikti dikti sen. To, kas pacietīgi gaida nocošanu.

Tācu es esmu optimists. Lai gan nekas nav mainījies, lai gan var skaidri redzēt, ka pircējs šie nebūt nav gaidīti ar jaunām precēm, es sev saku:

— Pacieties! Arī pārdevējām, arī veikāļvedim, arī patērētāju biedrībai kādreiz var misēties. Biedrība, veikāļvedis un pārdevēji cerēja, ka bus jaunu preču pievedums, bet — nav...

Ar klusām cerībām gaidu nākošo pārdošanas izstādi. Dažkārt dēvētu par komercizstādi, par izstādi pārdošanu un citos jaukos vārdos. Kas gaida, tas sagaida. Rajona laikraksts ceturtajā lappusē atkal sludina:

«Saimniecības preču veikālā no tāda līdz

tādam datumam atvērta pārdošanas izstāde «Jums, dārzkopji!». Lūdzam apmeklēt!»

Es esmu ne tikvien potenciāls tūrists, bet arī topošais dārzkopis. Ja speciāli man rīko pārdošanas izstādi, es nevaru turp neiet.

Lai cik tas būtu skumji, dzīve nav paredzējusi vietu brīnumam. Manas cerības sabrūk kā viens kāršu namiņš. Pārdošanā tās pašas neērtās lāpstas, tie paši nez kādā konstruktoru birojā izgudrotie plastmasas grābekļi... Mani negaida ne attiecīgi konsultanti, ne ražotāju pārstāvji, ne Dārzkopības un biškopības biedrības rajona nodaļas speciālisti.

Es nevilšus saku domāt par to, kam gan isti šis pārdošanas izstādes tiek rīkotas. Tas, ka izstādes nav domātas man, pircējam, ir pilnīgi skaidrs. Taču, ja šādas pārdošanas izstādes rīko, jābūt kādam lielum un dīzenam mērķim.

Izskaidrot to varētu vienīgi Latvijas Patērētāju biedrību savienībā. Jā, LPBS Mazumtirdzniecības organizācijas un tehnikas pārvaldes priekšnieks b. A. Veips ir pretimnākošs un laipns.

— Mēs neprasām no patērētāju biedrībām pēc iespējas lielāku pārdošanas izstāžu skaitu, — viņš saka. — Mēs prasām kvalitāti. Labāk mazāk, bet labāk. Protams, ja biedrība nesarīko nevienu izstādi, mēs pavaicāsim: «Kālab tā?»

Ir ļoti patīkami, ka arī šeit darbojas kvalitātes princips. Šī kvalitāte pārskatos un ziņojumos droši vien izskatās jauki. Taču ir vēl pircēja intereses...

«Kāpēc man un vēl trīsdesmit tūkstošiem rajona laikraksta lasītāju ar sludinājumu palīdzību rada maldīgas ilūzijas?» es kā paju biedrs sašutis domāju. «Man nevajag ķeksīti pārskatā par pārdošanas izstādēm. Man nepieciešama labi, kvalitatīvi, pārdomāti un mūsdienīgi sarīkota izstāde, man nepieciešamas reālas, rokām taustāmas jaunās un visjaunākās preces, konsultācija un informācija!»

Un tad man iešaujas prātā jocīga, gandrīz fantastiska doma. Kā būtu, ja pārdošanas izstādē «Viss sportam un atpūtai» tiešām tiktu izstādīts un pārdots viss, kas ražots sportam un atpūtai? Un ja to sarīkotu brīvā dabā? Ja var rīkot gadatirgu, kāpēc jauka pļaviņā nesarīkot izstādi ar uzstādītām teltīm, ar reālā, atpūtniekam ierastā vidē aplūkojamām pārvietojamām virtuvītēm, mašīnu piekabēm, benzīna pīmsiem, saliekamiem divriteņiem. Un kā būtu, ja pārdošanas izstāde «Jums, dārzkopji!» notiktu kādā dārzkopības sabiedrības teritorijā?

Tiesa gan, tam vajadzētu rūpīgi gatavoties. Bet tas noteikti atmaksātos!

A. BRĀLĪTIS

8. dzīvokļa — pagalmā. Bet arī tas vēl nebija viss! Rudens lietavās ūdens sāka sūkties dzīvokļos caur ārejo sienu šuvēm.

Dīvainā kārtā šajā laikā pasliktinājās arī jau pieminēto pilsoņu M. Zariņa, F. Zumenta un A. Ozola veselības stāvoklis. Tas mediķus galīgi samulsināja, jo šie pilsoņi stihiskās nelaimes piemeklētājā namā nedzīvoja.

— Tas ir aizdomīgi! — mediķi sacīja un sāka slimniekus novērot rūpīgāk.

Drīz vien atklājās, ka M. Zariņš ir tas vīrs, kura padotie jaunajā namā montēja santehnikās iekārtas — bijušais Limbažu SPMK priekšnieks. Savukārt F. Zuments vadījis nama būvdarbus, bet A. Ozols ir visas celtniecības vadītājs: Valmieras PMK priekšnieks. Arī bijušais...

— Šodien garantijas termiņš beidzies! — kādā jaukā rītā visi trīs vīri iesaucās un brīnumainā kārtā kļuva veseli. — Nu par nama re-

montu jāgādā Limbažu Dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšniekam M. Švēdem!

Ar gandarījumu jāatzīst, ka šajā kritiskajā situācijā gan Limbažu rajona izpildkomiteja, gan Dzīvokļu saimniecības pārvalde dara, ko var. Šo iestāžu darbinieki uzmanīgi uzklausa katru cietušā īrnieka sūdzību un svēti solās gādāt, lai jaunajā namā Padomju ielā 19a būtu normāli dzīves apstākļi:

— Sasauksim kārtējo operatīvo sapulci! Vainīgajiem nāksies atbildēt! Regulāri būs karsts ūdens! Normāli darbosies apsildīšanas sistēma! Ūdens caur ārejo sienu šuvēm vairs dzīvokļos nesūksies! Arī no griestiem netecēs!

Skaisti solījumi! Zēl, ka īrnieki, kas sūdzas par celtniecības defektiem, reti sapem rakstiskas atbildes. Kad līst un kārtējo reizi no sienām krīt izmirkušās tapetes, sūdzētāji rakstiskās atbildes varētu līmēt jauno tapešu vietā. Labums būtu neapšaubāms!.

J. JUZEFS

— SKIJORINGS, VINDSĒRFINGS, KASTINGS, OVERLEPINGS... KUR ES ATRODOS!!

E. Rusmanis

D. Breikšs

CĀLIS TABAKĀ.

Ak, brīnišķīgais vasaras atvaļinājumu laiks! Par to sapņo visi. Aizbraukt kaut kur tālu meža ielokā un klausīties, kā nenorimis burbuļu burvīgs strautiņš...

Ginteru ģimenei, kas dzīvo Cēsu ielas 35. nama 7. dzīvoklī, iespēja klausīties strautiņa burbuļošanā radās jau pavasari, 19. aprīļa pēcpusdienā. Tajā dienā viņu virtuvē pārsprāga ūdensvada caurule. Un nu vairs nebija jālauza galva par atvaļinājumu, nekur vairs nebija jābrauc, sēdi mājās un klausies sidrabainās skaņas!

Patiesi iepriecinātā Ginteru ģimene sēdās pie galda un uzrakstīja «Dadža» redakcijai vēstuli. Atļausiet daļu no tās citēt:

«Mūsu priekiem nav gala, visu cauru dienu un nakti plūst burbuļojošs strautiņš. Nakti guļot, liekas, ka atrodiest teltī brīvā dabā. Mazliet prieku par strautiņu bojā kaimiņi, kas dažādās diennaktīs stundās ierodas pie mums ar lūgumiem pēc spaiņa ūdens. Viņu dzīvokļos nezin kāpēc krānos ūdens vairs nav...»

71. dzīvokļu ekspluatācijas rajona meistarei Valentīnai Maļuhinai pret strautiņu nekādu iebildumu nav. Viņa paskaidro, ka sakarā ar materiālu trūkumu strautiņš tecēšot vēl ilgi. Tādās pašās domās ir arī Proletāriešu rajona izpildkomiteja, kas apsolicējusi pie strautiņa likvidēšanas ķerties tikai trešā ceturksņa beigās. Un tas ir lieliski! Ginteru ģimenei sešus mēnešus būs bijusi iespēja priecāties par dabas jaukumiem nevis kaut kur mežu ielokā, bet savā dzīvoklī!

E. JUMĀRS

JUKUMS USAINIS

VIEGLA VĪRA VIEGLA DZIESMIŅA

Ai zeme, zemīte,
Kā tevi sēju!
Daudz gaudu aizskrēja
Ar vieglu vēju.

Kaut kas tomēr izauga —
Kāds rogainītis
Un dārza malīnā
Rūgtis sprogainītis.

Vai man bij gūgoties?
Maizīte gaidā!
Muciņā netrūka
Mīlestība saldā.

Dzēru un dziedāju
Par vieglu vēju.
Un tā to dzīvīti
Notelderēju.

Bet, ja tā padomā,
Juzdamies brīvi —
Bez bēdām dzīvot,
Kas tā par dzīvī!

Uzrauju dziesmiņu
Piepildu kausu,
Pēdējiem spēkiem
Dzeru to sausu.

Dabas fenomens

Pie grāvja stāvēja ekskavators. Blakus ekskavatoram — vagoniņš. Vagoniņā gulēja mehanizators Ješka un sarkanām acīm lūkojās pa logu uz jūnija sauli.

Pie jumta piekļauvēja.

— Iekšā! — Ješka nostenēja.

Nočīkstēja, nošvīkstēja, un no mazās čuguna krāsniņas izlīda velns.

— Atnesi!

— Nedod, Jēkab, — velns, vainīgi pakasījis ar pakalījumu ausi, apsēdās uz lāviņas.

— Ak tu... — Ješka piktīgi ierēcās. — Kāpēc!

— Jauns likums. Tagad no diviem.

Ješka bezspēcīgi pievēra plakstus. Skopa virīeša asara iezaiģojās saulē.

— Neraudi, Jēkab! — to redzot, velnam ietrisējās astes galinš. — Neraudi!

Ješka paskatījās uz sauli. Nekust. Kā bija, tā karājas. Tad aplūkoja savu vakardienas draugu un noskurinājās. Kā viņš varēja šo spalvaino ķēmu vakar saukt par vecīti, sist uz pleca un bučoties!

— Paklau! Vai tu to sarkano pogu nevari ātrāk dabūt lejā!

— Aizdod ekskavatoru.

— Priekš kam!

— Ellē drusku jāparok. Vietas maz.

— Khm, — Ješka domīgi norūca. — Valsts manta tomēr ir valsts manta.

— Aizdod! Uz vienu nakti. Pie reizes arī sauli nostiepsim.

Un tā ļaudis vēl šobaltdien atceras, kā, maļot ar kāpurķēdēm gaisu, zilajās jūnijā debesīs lēnām brauca ekskavators. Ticis līdz saulei, tas sagrāba to savos dzelzs žokļos un nostiepa līdz pulksten diviem.

...Ķīnietis Li Sins un tūkstošiem citu pasaules astronomu paberzēja ar dūrēm acis un atkal pieplaka teleskopiem. Li Sins ierakstīja:

«Anno 1986. Zālš pūķis, kura vārds vēl jānoskaidro, pēkšņi uzbruka Saulei un ņēmas to nikni pluinīt. Tas, ka viņam izdevās to krietnu gabalu pavilkt pa debesīm, liecina par pūķa milzīgo spēku, kā arī lielajām dusmām, kuru lemesls vēl nav skaidrs.»

Kamēr Li Sins būrās vecos foliantos un visas pasaules astronomi centās izskaidrot dīvaino dabas parādību, Ješka, nokāris galvu, stāvēja kolhoza valdes priekšā un bezcerīgi mēģināja atcerēties, kur līcis ekskavatoru.

— Izrauj kaut no elles, bet lai ekskavators būtu atpakaļ! — bargi noteica priekšsēdētājs.

Pēc vārda «elle» Ješkam notrīcēja sirds, atmiņā noplaiksnēja spalvainš purns, draudzīgās ačeles, kuras nāca arvien tuvāk un tuvāk, un tad — čmok! Ješka aplaizīja lūpas. Trīsošām kājām viņš klusēdams noslīga uz grīdas un pieplaka tai ar ausi.

Jā! Šo dunoņu viņš nevarētu sajaukt ne ar vienu citu pasaulē. Trešais virzulis, kā vienmēr, niķojās.

Ješka plecēlās, viņa sejā bija tāda izteiksme, ka visi valdes locekļi, arī pats priekšsēdētājs, cits pēc cita noslīdēja no krēsliem un pieplacināja ausis grīdai. Jā, tur strādāja ekskavators!

Li Sins beidzot atrada simtiem gadu vecā foliantā vajadzīgo rindu:

«...un kādreiz žūpu dievs sūtīs savu pūķi cīnīnā ar pašu Sauli, kas pēc niknas trīs stundu ilgas kaujas pūķi tomēr uzveiks un Ješka ātrāk par diviem pie pudeles netiks. Bet varbūt līdz tam laikam viņš vairs nedziers...»

Dzīvosim, redzēsim.

— LEĢENDA VESTĪ, KA ŠAI EZERĀ NOGRIMUSI UN REIZ CELSIES AUGŠUP
GAISMAS PILS...

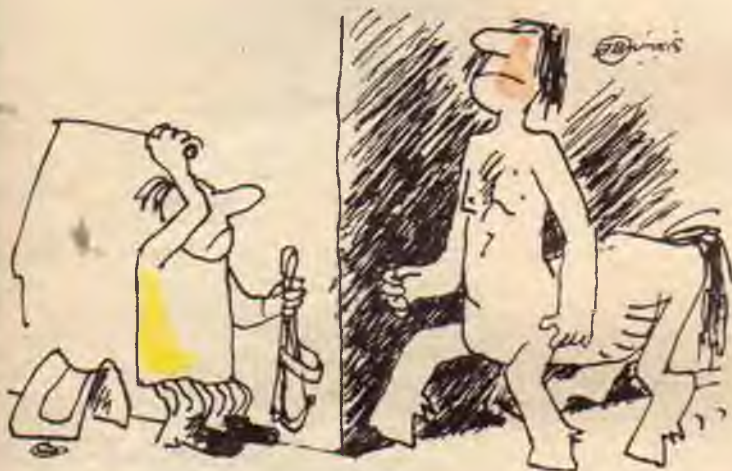
U. Mežavilks

ZVANS

— KĀ TEV NAV NEĒRTI LASĪT SVEŠAS VĒSTULES!

L. Bulikina

J. Brinķis

ŠIS UN TAS PAR
ŠO UN TO

— Savas dzimtas radurakstus, — lords Ramsejs stāsta, — varu sameklēt pat pirms grēku plūdiem.

— Tad jau jūsu senči ir atradušies arī Noasa šķīrstā! — kāds klausītājs jautā.

— Tas viņiem nebija vajadzīgs. Viņi brauca ar privātu jahtu.

Parīzes policijas komisarlātā atskan telefona zvans. Klausulē satraukta vīrieša balss ziņo:

— Gribu jūs brīdināt, ka šodien pulksten divos Buloņas mežā notiks divkauja!

— Mēs jau zinām, cienītājs kungs, — dežurants atbild. — Jūsu prefiniēks zvanīja pirms stundas.

Grāmatveikalā ienāk jauns cilvēks un jautā:

— Vai jums ir grāmata «Kā četrpadsmit dienu laikā kļūt par miljoniāru»?

— Lūdzu! Tikai kopā ar to ieteicu jums nopirkt arī kriminālkodeksu.

Bagāts amerikāņu tūrists ieradies Austrālijā un pirmo reizi mūžā redz ķenguru.

— Tiesa, kas tiesa, — viņš atzīst, — jūsu sienāži ir daudz lielāki par mūsējiem!

Dirģents pēkšņi pārtrauc operas mēģinājumu un sadusmots aizrāda tenoram:

— Cienītājs, jums beidzot vajadzētu saprast, ka šeit jādzied toreadora un nevis vērša ārijai!

Upmalā satiekas divi makšķernieki.

— Kāpēc tu neesi darbā!

— Man ir angīna.

— Tas nav nekas liels. Man šodien ir plaušu karsonis.

— Neraugoties uz visām pūlēm, nekādi nevaru novājēt.

— Kādu režīmu tu ieturi!

— Viena stunda diētas pirms katras ēdienreizes.

Rozišu Amālija dzīvoja jaunā, skaistā piecstāvu namā Pureņu masīvā Sūnu ielā. Tas bija skaists nams, pa Amālijas dzīvokļa logu pavērās plašs skats uz Papelu aleju. Amālijas dzīvoklim bija tikai viena vaina — nebija telefona. Un vēl kas — Amālija dzīvoja viena savā pieticīgajā mīteklī. Taču tas nenozīmē, ka viņai nebūtu draugu. Tiesa, to nebija daudz, taču katram zināma patiesība, ka labāk maz draugu nekā daudz ienaidnieku. Kā pirmo no draudzenēm varētu minēt Elvīru, kura strādāja avižu kioskā netālu no Amālijas mājas un divas reizes mēnesī paglabāja viņai importa adījumu un tamborējumu žurnālus. Te nu jāpiebilst, ka adīšana un tamborēšana bija Amālijas sirdslieta, un vienlaikus šī aizraušanās isināja viņai garos ziemas vakarus.

Bet vislabprātāk Amālija pavadīja laiku draugu sabiedrībā. Viņu šād un tad mēdza apciemot arī Anniņa, kura, tāpat kā Amālija, dzīvoja vienuļi. Arī Anniņa bija pensionāre, tādēļ viņa sevišķi bieži iegriezās pie Amālijas un abas pie tējas tases apcerīgās sarunās patīkami pavadīja laiku.

Tāpat viņu mēdza apciemot arī Augusts ar savu četrkājaino draugu Čilu, bet šie apmeklējumi neievilkās ilgāk par pusdeviņiem vakarā.

Tad kādā ceturtdienas vakarā, tamborēdama galda sedziņu Elvīras vārda dienai, Amālija atcerējās, ka viņu jau pāris dienas neviens nav apmeklējis. Viņa prātoja, kāds tam varētu būt iemesls, varbūt viņa kādu nav pietiekami labi uzņēmusi. Pēkšņi Amālijai iesāvēs prātā — zvans! Varbūt neskan durvju zvans! Amālija metās pie ārdurvīm, taču, lai arī cik citīgi viņa spieda zvana pogu, dzīvoklī valdīja klusums. Steidzīgi viņa sameklēja rūtiņu papīra lapu, lieliem, mazliet ļodzīgiem burtiem uzrakstīja:

«Lūdzu klauvēt!!!» un piesprauda to pie ārdurvīm. Cik tur trūka, ka tāda bojāta zvana dēļ viņa būtu pazaudējusi savus labos draugus!

Pēc brīža viņa pie durvīm izdzirdēja klauvējienus, nē, drīzāk tie līdzinājās dobjiem būkskiem! Atvērusi durvis, Amālija ieraudzīja dūšīgo kaimiņu no piektā stāva.

— Lūdzu, — viņš sacīja, — es pieklauvēju!

— Vai jūs kaut ko vēlaties? — Amālija vaicāja.

— Jūs taču pati lūdzāt, lai klauvē!

Amālija centās dūšīgajam ieskaidrot, ka zīmīti piespraudusi tāpēc, ka sabojājis zvans, bet viņš jau šļūca prom, kaut ko murkskēdams par uzbāzīgiem kaimiņiem. Drīz pēc tam klauvēja studente no ceturtā stāva sešpadsmitā dzīvokļa, interesēdamās, vai Amālijas tantei nevajagot ko palīdzēt, tad dvīnišu māmiņa no blakus dzīvokļa, uztraukusies, vai neesot kas slikts atgadījies.

Amālija jau grasījās noņemt zīmīti, kad pie durvīm atkal skanēja klauvējieni, šoreiz nedroši un kautrīgi. Atvērusi durvis, Amālija ieraudzīja patīkamu solida izskata vīrieti viņas gados. Platmali noņēmis, viņš pieklājīgi sveicināja. Amālija jau gribēja svešajam izskaidrot, ka noticis kārtējais pārpratums, kad svešais pavaicāja: «Varbūt jūsu zvānu vajag salabot?» Un Amālija, pateicīgi mādama, aicināja viņu iekšā.

Vēlāk izrādījās, ka svešo sauc par Pēteri, ka viņš jau desmit gadus ir atraitņā kārtā un ka viņiem abi ir daudz kopīgu interešu un līdzīgu uzskatu. Kopš tā laika Pēteris dzīvo zem Amālijas jumta Pureņu masīvā Sūnu ielā un viņu dzīvokļa ārdurvis rotā uzraksts: «Viss kārtībā. Zvaniet!»

No kritikas baidās visi, izņemot tos, no kuriem baidās kritiķi.

C. MELAMEDS

— KATRU VAKARU VIENS UN TAS PATS: IZTAISNO BLEKUS!

E. Rusmanis

Valida un Kristaps Silapēteri dzīvoja saskānīgā laulībā, jo Valida ievēroja tautas gudribu — ļauj vīram būt ģimenes galvam. Protams, kakls mēdz galvu grozīt pēc sava prāta, bet tas neattiecas uz šo stāstu. Valida strādāja kolhoza grāmatvedībā, Kristaps bija iecirkņa zootehniķis.

Sajā vasarā Validas māsa lūdza Silapēterus par vedējiem meitas kāzas, kas tikšot rīkotas rudenī. Kad Valida parlūkoja drēbju skapi, viņas apaļā seja izstiepās pavisam gara — visas goda kleitas brīnumainā kārtā bija sarāvušās īsas un šauras. Vakarā viņa čīkstēja, ka nav ko kāzās vilkt mugura, ka steigīgi jāpērķ drēbe un jāmeklē šuvēja. Kad Kristaps pavaičāja, vai nevar nopirkt gatavu, Valida atteica, ka veikalos atrast labu 56. izmēra kleitu esot tikpat grūti kā gada bilanci sameklēt vienu kļūdaini ierakstītu kapeiku.

— Mammiņ, tu valkā piecdesmit sesto izmēru? — Kristaps paskatījās sievā tadām acīm, kā viņam preti sēdētu citas planētas iemītniece. — Es tak labi atceros, kā mēs Rīgā tev pirkām četrdesmit sestā izmēra mēteļi.

— Tas bija pirms desmit gadiem, papiņ, tas mētelis sen pārsūts par jaku.

Tad Kristaps vēlreiz palūkojās uz Validu un teica:

— Mammiņ, tā ilgāk nevar iet!

— Ko lai dara, — Valida nopūtās. — Es nemaz tik daudz neēdu. Kāpēc man iet labumā?

— Tu ēd nesabalansētu barību, tur tā vaina. Es tev sastādīšu racionālu barības devu, tikai man jāzina precīzi tavs svars un garums. Atnāc rit līdz uz fermu, kur mēs sveram teļus.

— Nē, uz teļu svariem es nekāpsu, — Valida stingri un noteikti atteicās. — Neparko!

Viņa reti runāja vīram pretī, un Kristaps prata to novērtēt. Viņš vairs nebilda ne vārda, bet pēc dažām dienām pārveda mājās nelielus uz grīdas noliekamus svarus. Kad Valida uz svariem uzkāpa, šautra apstājās pie iedaļas 97 kg. Garumu viņi nomērīja pie durvju stenderes — 167 cm. Kristaps bija pārnēsis no bibliotēkas grāmatīņu «Padomi tukliem cilvēkiem», no tās viņš izsecināja, ka Validas liekais svars ir 30 kg, un ar tabulu palīdzību aprēķināja kaloriju daudzumu, ko Valida drīkst patērēt.

Brokastīs viņai bija atlauts apēst vienīgi pusšķēlīti maizes, naža galu sviesta, vienu olu vai pikuciti biezpiena un piedzert teju bez cukura. Toties burkānus un kāļus Valida drīkstēja grauzt bez ierobežojumiem. Pusdienās Validai bija jāapmierinās ar mazo šķīvīti zupas, biezpienu un glāzi kefira. Vakarīnās viņai tika pasniegts nedaudz kompota vai pāris ābolu.

Valida vakaros virtuvē vairs nerādījās. Kristaps pats sev vārija biezputras, kas mūždien piedēga, cepa gaļu, kas červelējās kā bērza tāss, un mierināja sevi, ka ilgi tas neturpināsies, drīz Valida būs tikusi valā no liekā svara.

Valida tikmēr lasīja aizraujošus kriminālromānus, bet, kad Kristaps ieslēdza televizoru, iebēga otrā istabā, jo reti rādīja filmas, kur neredzētu ešanu.

Pēc nodēļas, Validu nosvēris, Kristaps gari nopūtās — svara zudums bija niecīgi 200 gramu. Ja tā turpināsies, Valida iegūs ideālo svaru tikai pēc trim gadiem, bet kāzas māsas meitai būs jau šoruden. Viņš nopūtās vēlreiz un iedeva naudu, lai Valida pērk to drēbi un iet pie šuvējas. Cik ilgi viņš iztik bez sievas gatavota ēdiena? Tā cilvēks var iedzīvoties kuņģa čulā.

Visu pamatīgi no sakta gala pārdomājis, Kristaps sāka runāt, ka vainīgs būšot kustību trūkums. Valida, lūk, visu dienu nosēž pie rakstāmgalda, dzīvoklī nav ne ūdens, ne malka jānes, tik tās staigāšanas ka līdz veikalam un kantorim.

— Es noskrienos ka suns pa fermām, tādēļ man tie tauki nekrājas, — viņš beidzot teica. — Tev vajag nodarboties ar sportu.

— Papiņ, manā vecumā! Visi zeņķi smiesies, re, kur dulla vecene! Ar riteni braukt nemāku un slēpojusi esmu tikai skolas gados.

— Tev jāvingro! — Kristaps cieti sacīja. — Televīzijā rāda ritmisko vingrošanu, stāvi tikai pret ekrānu un dari visu pakal!

Vingrot Valida patiešām varēja. Sporta tērps viņai bija, to paretam uzvilka vēsās vasaras dienās, kad ravēja.

Nākamās sestdienas ritā Silapēteru dzīvoklī no televizora skanēja mundra mūzika un Valida, kuplo augumu iespīlējusi treniņtērpā, cilāja rokas un kājas, grozīja plecus un gurnus, locījās uz priekšu un atpakaļ. Drīz viņai nojuka ritms, pietrūka elpas un, uz divāna atkritusi, Valida izdvesa:

— Nē, tas nav priekš manis. Es nevaru reizē skatīties un tirināt kājas!

Nu Kristapam pietrūka padoma. Naktī viņš redzēja divainu sapni — griestos bija iedzīts āķis, no tā lejup karājās auklas. Tās Kristaps sēja Validai pie rokām un kājām, bet ap jostas vietu apmeta cilpu. Tiklīdz auklas paraustīja, Valida cilāja rokas un kājas. Turklāt aizvien ātrāk, aizvien žīgāk, kamēr Validas galu galā kļuva tieva un lokana kā niedrīte.

Pamodies Kristaps labu brīdi gulēja valējām acīm, pārdomādams redzēto, tad piecēlās, sagērbās un devās uz garāžu, kur glabājās dažādi darba rīki un materiāli. Kamēr Valida izceps pankūkas, sapni redzētā konstrukcija bus gatava.

Valida dzirdēja, ka vīrs istaba kaut ko kladzina un naglo, taču nebija radusi jaukties viņa darbos. Kad brokastis bija gatavas, viņa pavēra durvis un aicināja pie galda.

— Edisim vēlāk, — Kristaps atteica, — tūlīt sākas ritmiskā vingrošana. Žigli pārgērbies un nāc šurp. Es izgudroju jaunu papēmienu.

— Kas tie par ermiem? — Valida noprastāja, ieraudzījusi Kristapa meistarojumu.

— Vingrošanas palīgierīces, mammucīt. Rau, šito cilpu apmetisim tev ap vidu, bet tās auklas piesiešu pie kājam un rokām. Man atliks vienīgi raustīt auklas un tavas rociņas un kājiņas pašas cilāsies.

Tālāko Validu vairs nedzirdēja. Viņa laidās pie priekšsēdētāja.

Priekšsēdētājs dzīvoja dažas mājas tālāk, bet tam par Kristapa sajukšanu viņa nevarēja pastāstīt — mājās neviena nebija. Tad viņa šāvās tālāk pie galvenā zootehniķa, bet arī tas bija kaut kur aizbraucis. Pārējie valdes vīri dzīvoja patālu cits no cita un, kad tie visi bija apskraidīti, Valida smagi nopūtās — valde pilnā sastāvā aizbraukusi medībās! Pat veterinārārstu nevarēja atrast, viņš tālajā fermā palīdzot slaucējai saņemt teļu. Sievām Validu savu bēdu neklāstāja: kam lieku valodu? Nekā nepadziņā, viņa soļoja atpakaļ. Vai dienā, ka tikai nav sev jaunu nodarījies! Visa istaba aukla pilna!

Pagalām aizkususi Valida vēra durvis, un tūlīt Kristaps bija klāt. Palīdzēja novilkt jaku un pastūma viņu uz svariem.

— Mammucīt, — kilograms nost! — viņš priecīgi iesaucās. — Es pa logu redzēju, kā tu rikšoji. Tā tev tagad būs jāskrien katru dienu!

SMIEKLU ISTABA

Viņš un viņa iepazīnās kūrortā, kultūras atpūtas parkā. Sākumā viņi vizinājās karuselī un viņai sagriezās galva. Pēc tam viņš izmēģināja roku šautuvē un trāpīja tieši viņas sirdī. No šautuves viņi devās uz velna dzirnavām un viņa jutās kā septītajās debesīs...

— Varbūt precēsimies? — viņš ierosināja.

— Precēsimies! — viņa piekrita.

Roku rokā viņi devās uz izeju. Pie parka vārtiem atradās «Smieklu istaba».

— Ieiesim? — viņš jautāja.

— Ieiesim! — viņa atbildēja.

Smieklu istabā puslokā bija izvietoti greizie spoguļi. Apmeklētāji skatījās uz saviem attēliem un smējās, vēderus turēdami.

«Mans dievs, kas tas tāds par izdzimteni, kas stāv man blakus?» viņa domāja, skatīdamās uz sava pavadņa attēlu.

«Kāda briesmonē!» viņš šausminājās, aplūkodams savas izredzētās attēlu. «Kā es varēju ar viņu kopā pavadīt tik daudz laika?»

Viens uz otru neskatīdamies, viņi atstāja «Smieklu istabu».

— Paliec sveika! — viņš teica.

— Sveiks! — viņa atbildēja.

Pēc tam viņi vairs nesatikās.

Viņš pārbrauca mājās.

— Tu gan man esi skaistule! — viņš teica sievai.

— Kas tu par brašu vīru! — viņa teica vīram.

— Es vairs ne soli bez tevis nesperšu! — viņš teica sievai.

— Es vairs nekad viena pati nebraukšu uz kūrortu! — viņa teica vīram.

«DĀRGIE KULTŪRAS UN ATPŪTAS PARKA VIESI! APMEKLĒJIET «SMIEKLU ISTABU»! TĀ PALĪDZĒS JUMS SAGLABĀT ĢIMENI! BIĻETES CENA — 5 KAPEIKAS.»

KLEKSIŠI

«Darbības gaitā romāna varonis neatlaidīgi pilnveido savus trūkumus.»

«Pečorins ir sava laika produkts un tāpēc maz interesējas par sociālajiem jautājumiem.»

«Septiņi kraukļi simbolizē septiņsimt gadu jūgā nomākto latviešu tautu.»

«Melnais bruņinieks pārmet Lāčplēsim divsievību, taču tam nav reāla pamata.»

«Vairāki Gorkija «Dibenā» varoņi sirgst ar alkoholismu, jo toreiz vēl nebija progresīvu un efektīvu metožu tā ārstēšanā.»

«Vecais Indrāns nespēj saglabāt savu patriarhālo sētu no kapitālistiskā dēla.»

«Prototips ir tāds tips, kurš patiesi dzīvojis un nav tālu jameklē.»

«Kad izaugšu, būšu pašizkrāvēja šoferis. Tā ir tāda mašīna, kas pati attaisa pakaļu un visu izber ārā.»

No makulatūrā nodotām skolēnu burtnīcām izrakstījis L. OZOLS.

«Jaunie Indrāni grib radoši strādāt naudas dēļ, bet vecie Indrāni grib bezrūpīgas vecumdienas, no kā arī rodas Blaumaņa drāma.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS.

Ludas Matyi

UNGĀRU SATIRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS

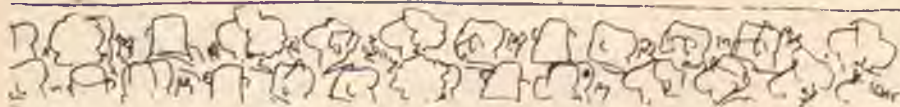

Barát

GRIPAS EPIDĒMIJA.

JOZSEF BARÁT

ISTVÁN LEHOCKIS

— BET, CIENITĀ, CITĀDI ES TAI VAINAI KLĀT NETIEKU!

BALÁZS BALÁZS-PIRI

— RIEKSTU LAIKS KLĀT!

ISTVÁN HEGEDISS

— CŠŠŠ!

Ikviens izglītots cilvēks zina, ka sliežu ceļos ir ierīkotas pārmijas. Un, kur pārmijas, tur jābūt arī pārmijniekam, kas par visu atbild un pie visa ir vainīgs. Taču pēdējā laikā pārmijniekus uz dzelzceļiem vairs neredz, un šis apstāklis dažu labu izglītoto cilvēku ir padarījis domīgu. Seit

Dzārkārt mēs, romantisku atmiņu junditi, varbūt vēlēsimies aplūkot, kādas tad īsti izskatās dzelzceļu pārmijas senajos laikos, kad tās vēl bīdīja ar rokām. Sai nolūkā varam pastaigāties gar sliežu ceļiem – tur veco, ar rokām bīdāmo aparātu atradīsim simtiem, varbūt pat tūkstošiem: pie Slokas stacijas, pie Rīgas Centrālās stacijas un daudzās jo daudzās vietās dzelzceļa staciju apkaimē. Ari pie Ļeņina ielas Gaisa tilta Rīgā, kā to rāda šis fotoattēls.

Atraduši mētājamies tādu daudzumu dzelžu tik mazā ceļa posmā, mes pirmajā

Z. PLATAIS
Fotografējis **L. ŠTĀLBERGS.**

PĒC SANĀKSMES

Hm, varbūt laiks
man doties pensijā! ...

D. Breikis

L. Daniels

Latvijas zivju rūpniecības ražošanas pārvaldē

Kad 1981. gadā saldētavu nodeva ekspluatācijā, saldētavas vērtība bija 91 372 rubļi un 81 kapeika. Kad saldētava 1984. gadā pārgāja Rīgas refrīžeratoru flotes bāzes īpašumā, to nocenoja uz 76 617 rubļiem un 49 kapeikām. Interesanti zināt, kāda vērtība būs saldētavai vēl pēc pāris gadiem dīkstāvēs?

J. JUZEFS

TANTE KARLĪNA UN GURĶI

U. Mežavilks

KAS IR LABI UN KAS IR SLIKTI

Labi ir, ja prece, ko saņemam no rūpnīcas, ir lēta, kvalitatīva un droša ekspluatācijā. Aizputes metālu furnitūras rūpnīcas «Kurzeme» durvju slēdzenes ir gan lētas, gan kvalitatīvas, gan drošas. Tas tād ir labi.

Slikti ir, ka «Kurzemes» slēdzenes ne vienmēr redzam veikalos, bet vairumpatērētāji — kolhozi, sovhozi, celtniecības organizācijas tās neredz tikpat kā nemaz.

Labi ir, ka daudz pieprasīto, bet trūkstošo Aizputes rūpnīcas izstrādājumu vietā mēs saņemam tādas pašas slēdzenes, kas izgatavotas simtiem un tūkstošiem kilometru aiz mūsu republikas robežām.

Slikti ir, ka šo slēdzeņu atvešanai jāizmanto pārslogotais dzelzceļa transports.

Labi ir, ka rūpnīca «Kurzeme» ar savām slēdzenēm apgādā rajonus, kas atrodas simtiem un tūkstošiem kilometru aiz mūsu republikas robežām.

Slikti ir, ka tādējādi vēl lieku reizi tiek izmantots jau tā pārslogotais dzelzceļa transports.

Labi ir, ka Latvijas Valsts materiāli tehniskās apgādes komitejas pārvaldēs sēž cilvēki, kas rūpējas, lai mūsu republikas ražojumi tiktu pareizi sadalīti un piegādāti patērētājiem ārpus republikas robežām. Un vēl ir labi, ka šīs komitejas citās pārvaldēs sēž cilvēki, kas rūpējas, lai citu republiku produkcija tiktu pareizi sadalīta un piegādāta patērētājiem mūsu republikā.

Bet slikti ir, ka labā roka nezina, ko dara kreisā.

B. KRASTIŅŠ

Pastaigājoties pa Rīgas centrālo kolhozu tirgu, var gadīties, ka jūs ieraugāt stikla trauku ar kārdinošiem mazsālītiem gurķiem — nu gluži kā pie Karlīnas tantes, kas dzīvo laukos. Nopriecāsimies arī par skaistajām burkānu buntītēm, puķukāpostiem un citiem labumiem. Iespējams, jūs nodomāsi, ka pateicība par to pienākas mūsu patērētāju kooperācijai.

— Lūk, cik ātri pārkārtojušies!

Bet skeptiķis jūsu pacilāto noskaņojumu atvēsinās:

— Jūs, cienītāi, šaujat buku! Tas, ko redzat uz tirgus galdiem, nav patērētāju kooperācijas nopelni. Tur savu produkciju pārdod iedzīvotāji...

Neteiksim, ka patērētāju kooperācija vispār neko nedara. Ņemot vērā tās štatus, pārvaldes, daļas un sektorus, neko nedarīt vispār nav iespējams. Rīgā vien ir pāris desmit patērētāju biedrības veikalu. Kas tajos redzams?

— Skaidrs, ka izvēle varēja būt plašāka, — Rīgas kooperatīvās tirdzniecības lauksaimniecības produktu trešā veikala pārdevēja b. V. Bujeviča teica. — Šķiet, ka mūsu sistēmā vēl ir pārāk daudz papildu izdevumu, tāpēc ne vienmēr produkciju izdodas realizēt par tirgum atbilstošām cenām.

Veikalā pārdeva gurķus par 70 kapeikām kilogramā, bet pircēji nedrūzmējās. Un pareizi vien darīja: valsts veikalos un no iedzīvotājiem tādus pašus un vēl labākus gurķus varēja nopirkt par 50 kapeikām kilogramā.

— Tie ir iepirkti Igaunijā, — pārdevēja paskaidroja.

Kāpēc Igaunijā? To nu viņa nezināja. Tādus pašus gurķus pircējiem piedāvāja vēl vienā veikalā.

— Diemžēl klibo produktu pievešana, — 2. veikala vadītāja b. Dz. Stūre raižējās. — Redzat, pulkstenis jau būs vienpadsmit, bet nav pievesti ne burkāni, ne kartupeļi...

Daudz šķēpu laužts par produkcijas iepirkšanu no iedzīvotājiem. Mūsu apmeklējuma laikā 3. veikalā ienāca kāds pilsonis un teica:

— Gribētu pārdot tomātus!

Jums jābrauc uz centrālo pieņemšanas punktu, kas atrodas kolhozu tirgū, — veikala darbiniece paskaidroja. — Mums nav tiesību iepirkt produktus no iedzīvotājiem.

Tur ir rinda un pēc naudas jāiet uz Blaumaņa ielu... Nē, tik daudz laika man nav! — vīrs atmeta ar roku.

Kaut arī augusta sākumā pāris veikalos produkciju iepirka tieši no iedzīvotājiem, birokrātiskā kārtība visumā vēl turējās sīkstī un braši. Cilvēki veda produktus uz Centrālā kolhozu tirgus iepirkšanas punktu,

no turienes tie ar mašīnām tika izvīzīti pa veikaliem. Nav brīnums, ka kooperatori sūrojas par transporta trūkumu.

Ar vārdu sakot, neizdarību pietiek. Un tomēr plāni visumā pildās! Kā tas iespējams? Visai vienkārši. Bietīšu un burkānu, ziedkāpostu un kāpostu vietā Rīgas kooperatīvās tirdzniecības uzņēmums saņem preces no valsts tirdzniecības fondiem — kafiju, tēju, sierus un citas mantas. Tajā pašā laikā produktu pārpalikums Karlīnas, Mildas un citu tautiņu saimniecībās paliek neiepirkts. Turklāt patērētāji līdz šim bija iemanījušies sastādīt plānus tik veikli, ka tos neizpildīt vispār nebija iespējams. Piemēram, 1984. gadā no iedzīvotājiem tika ielānāts iepirkt... 20 tonnas augļu. Tas arī tika izpildīts: sagādāja un pārdeva iedzīvotājiem krietni vien vairāk, izpildot plānu par 2100 procentiem! Tas netraucēja kooperatoriem 1985. gadā ielānāt tādu pašu daudzumu un, protams, plānu krietni pārsniegt. Tāpat ir gājis arī ar kartupeļu, gaļas un dārzeņu iepirkšanu.

Kooperatori ir paspējuši šo to arī labu izdarīt, — savas domas darīja zināmas Latvijas PSR Tirdzniecības ministrijas Kolhozu tirgū pārvaldes priekšnieks b. P. Kožuhojs. — Bet es gribētu izteikt dažas pārdomas par kooperatīvās tirdzniecības tālāku attīstību. Pirmkārt — trūkst saldiejamo iekārtu. Tirgū kooperācijai, manuprāt, vajadzētu atvēlēt lielu platību. Jūs teiksiet, ka paviljoni, stendi un galdi nav gumija, ko iespējams izstiept līdz bezgalībai. Pareizi. Taču runa ir par to, ka daži valsts tirdzniecības uzņēmumi savas platības izmanto ļoti neracionāli. Piena paviljonā ap sešdesmit, septiņdesmit kvadrātmētru lielu platību aizņem Maskavas rajona Pārtikas tirdzniecības uzņēmuma savāktā stikla tara. Stendi bieži vien ir slēgti, tajos pārdod precī, ko var nopirkt arī citur. Tirdzniecība dublējas. Domāju, platība atrastos, ja labi paskatītos...

Ja atrastos platība, varētu paplašināt arī patērētāju kooperācijas iepirkšanas punkta telpas, tāpēc gribētos izteikt pārdrošu cerību, ka Karlīnas tante un vēl citas tantes savu produkciju drīzumā varēs nodot bez lielas rindā stāvēšanas...

Biedrs Kožuhojs arī pastāstīja, ka Rīgas tirgū cenas, salīdzinot ar kaimiņu republikām, ir visaugstākās. Palielinot kooperatīvās tirdzniecības apgrozījumu, tās noteikti pazeminātos.

Bet apgrozījuma palielināšanās lielā mērā būs atkarīga no tā, vai tante Karlīna savu izaudzēto ražu varēs nodot bez ilgas rindā stāvēšanas un birokrātiskām formalitātēm.

O. MĀRCIS

I. Melgailis

PASAULĒ

Kā ziņo VFR avīze «Stuttgarter Zeitung», Romā divas dāmas uzsākušas tiesas procesu par tiesībām saukties par grāfa Lučano Solimeja atraitni. Grāfs, kas nomira 1983. gada janvārī, vienlaicīgi atradās laulībā ar divām sievietēm. Ar Marizu Barbieri Galanti viņš bija salaulājies baznīcā, bet ar Helenu Ramponi — dzimtsarakstu nodaļā. Helena iesūdzēja Marizu tiesā, kad viņa bija izlasījusi avīzē Marizas sludinājumu par grāfa nāvi ar parakstu: «Sērojošā atraitne». Pirmās instances tiesa apmierināja Helenas prasību, bet apelācijas tiesa par likumīgo atraitni apstiprināja baznīcā salaulāto grāfienu.

Cilvēkiem, kas aizceļo un lidlaukā vai dzelzceļa stacijā vēlas atvadīties ar skūpstu un rokas mājienu, Filadelfijā (Pensilvānijā, ASV) ir gatava pakalpot kāda dāma. Pret attiecīgu samaksu viņa uzņemas mīlo radnieku lomu. Atvadas ar asarām maksā dārgāk.

Britu ministrs Deivids Mellors paziņoja parlamentā, ka valstij viena arastanta pārnākšošana cieta kamerā izmaksā divreiz dārgāk nekā Londonas viesnīcā «Savoja». «Mēs tomēr neizmantosim iespēju savus noziedzniekus izmītināt lētāk», ministrs parlamenta deputātiem galvoja.

Ar lieliem nopelniem britu golfa sportā var lepoties suns Vadijs. Pēdējos 8 gados Dienvidanglijas golfa laukumos viņš ir sameklējis tūkstošiem bumbuņu, kas pēc spēlētājiem sītiem bija pazudušas.

Avīze «Monde» ziņo, ka Francijā gandrīz 15% iedzīvotāju ir analfabēti, kas nespēj izlasīt ziņojumus par pieņemšanu darbā, izpildīt anketu, orientēties villcienu sarakstā.

Zalcburgas (Austrijā) iedzīvotāji ar interesi gaidīja, kā beigsies strīds starp vietējā teātra direkciju un sanepidstacijas ārstiem. Bija paredzēta kādas lugas pirmizrāde, bet to vienmēr atlika medicīnu protesta dēļ: lugā bija paredzēta 800 mušu palaišana. Režisors atsacījās lidot. Inscenētājiem nācās trenēt savu «trupu», un beigu beigās mušas iemācījās pēc uzstāšanās atgriezties caurspīdīgas plastmasas kārbā. Sanitārie inspektori deva piekrišanu, pirmizrāde notika, un pirmo reizi teātra vēsturē publika vētraiņi aplaudēja mušām.

Gvido-Džuzepe Verdi, atrakciju īpašnieks Milānas tautas parkā Itālijā, atklāja, ka patīkamais jaunais cilvēks, kas gribēja karuselī izvizināt savu līgavu, bija iegruvis viņam viltotu naudaszīmi. Verdi apturēja karuseli tikai tad, kad bija ieradusies policija. Pārbaudes rezultātā izdevās atklāt plaši sazartotu naudas viltotāju organizāciju.

Britu iestādes ir nolēmušas slēgt sakaru nodaļu Derijas pilsētas Kreganas rajonā Ziemeļīrijā, jo nav neviena, kas tur vēlētos strādāt. Lieta ir tā, ka sakaru nodaļa atrodas uz katoļu geto un protestantu kvartāla robežas un, kopš Ziemeļīrijā ieviests karastāvoklis, tas izlaupīts 39 reizes.

Amsterdamas arheologs Vermannings Hereklins iemācījās pagatavot akmens cirvjus, bultu uzgaļus, nažus un durkļus. Pēc tam viņš apraka savus ražojumus, lai pēc kāda laika atklātu Eiropas lielāko mamutu mednieku apmetni. Ar saviem atradumiem viņš apmūļķoja pat Eiropas ievērojamāko muzeju vadītājus.

PASTĀVIGĀ RADIĀCIJA.

KARANDASS
«Stārsel», Sofija

KATRS DESMITAIS IR BEZDARBNIKS, BET CITĀDI — VISS IR BRĪNIŠKĪGI

Ar tiem vēlētājiem ir tīras moka! Gan vietējo, gan zemju pārvaldes orgānu vēlēšanās šie cilvēki nespēj izdarīt pareizu izvēli. Tāpēc vēlētājam ir jāatver acis uz valdības panākumiem. Tad nu kristīgo demokrātu partijas vadība ir sastādījusi īpašu sarakstu, kurā uzskaitīti tās sasniegumi iekšējā un ārējā politikā. Šis dokuments, kura galvenās tēzes mēs publicējam zemāk, pašlaik tiek izplatīts iedzīvotāju vidū, lai novērstu visas nejaušības priekšā stāvošajās bundeslīga vēlēšanās.

Panākums Nr. 1.

Ekonomika darbojas kā labi ieeļļota mašīna. Lai gan opozīcija turpina izplatīt pasacīņas par to, ka koncerni uzpērk ietekmīgus politikus, dodami tiem lielus kukuļus, šādi meli nespēj satricināt mūsu rūpniecību.

Panākums Nr. 2.

Visu laiku lielākā nodokļu sistēmas reforma, ko izdarīja mūsu finansu ministrs Gerhards Stoltenbergs, krasi paaugstināja iedzīvotāju masu pirkspēju. Nodāna pat tiktāl, ka vairāki lieli universālveikali bija jāslēdz, acimredzot tāpēc, ka tie nejaudāja tikt galā ar vēl neredzētu pircēju pieplūdumu.

Panākums Nr. 3.

Statistikas dati par bezdarba līmeni lieku reizi pierāda ekonomikas stabilitāti, ko esam sasnieguši. 10,4 procenti — tas, protams, vēl nav iemesls, lai svinētu pilnīgu uzvaru, tomēr neaizmirstiet, ka pirms komata stāv nulle, kas dod pamatu optimismam! Nu, bet darbs bezdarbnieku palastu izsniegšanas iestādes darbiniekiem nodrošināts uz ilgiem gadiem.

Panākums Nr. 4.

Mainot darba likumdošanas 116. paragrāfu, valdība devusi ievērojamu ieguldījumu sociālā miera lietā. Jo arodbiedrības ar saviem streikiem varētu novest līdz nullei ekonomikas kāpumu, kas sasniegts pašreizējās valdības laikā. Tagad valstī darbojas varena kustība par sociālo

mieru, un tās pirmajās rindās soļo uzņēmēji. Kustības priekšgalā ir «nesadragājamais» Norberts Blūms, kurš nekad neies piekāpties arodbiedrību priekšā.

(Piezīme: 116. paragrāfa labojums praktiski atņēma arodbiedrībām tiesības streikot.)

Norberts Blūms — VFR darba un sociālo lietu ministrs.)

Panākums Nr. 5.

Drošību valsti nodrošinās jaunās personu apliecības un jauni likumi. Tagad var vairs nebaidīties no konstitūcijas ienaidniekiem: neviens cilvēks neizslidēs no Cimmermaņa izliktajiem tīkliem.

(Piezīme: Cimmermanis — VFR iekšlietu ministrs.)

Panākums Nr. 6.

Atbrūnošanās draudi ir novērsti. Protams, arī tagad, pēc raķešu «Pershing-2» un spārnoto raķešu izvietošanas, tā dēvētie atslābuma politiķi mūs biedē ar «nulles atrisinājumu», bet aizsardzības ministrs Manfreds Verners viņiem ir sekmīgi pretnostatījis savu dubulto stratēģiju. Priekšējās pozīcijās viņš sekmīgi aizsargājas ar grupas «Stalhelm» palīdzību, bet tālās robežlīnijās sedz ar stratēģiskās aizsardzības iniciatīvu.

(Piezīme: «Stalhelm» — galēji labējo deputātu grupa Bundeslīgā.)

Panākums Nr. 7.

Mūsu zemnieki ražo vairāk, nekā spēj pārdot. Cenas, tiesa, krit, bet valdība viņiem sola piemaksas. Tāpēc opozīcijas cerības dabūt zemniekus savā pusē ir gaisīgas.

Panākums Nr. 8.

Helmuts Kols ir pirmais federālais kanclers valsts vēsturē, kura lieta nodota izmeklēšanai. Un tas, kurš šaubās, ka Kols var gūt panākumus, gluži vienkārši ir netālredzīgs cilvēks.

(Piezīme: Kols tiek turēts aizdomās, ka viņš devis melīgu liecību «Flika afēras» izmeklēšanas laikā.)

Šajā numurā karikatūras zīmētas pēc Daiņa Breikša, Jāņa Briņķa, Ludmilas Bulikinas, Armīna Lejiņa, Ziedoņa Lešinska, Agra Liepiņa, Imanta Melgaila, Uģa Mežavilka, Igora Palkova, Edvarda Rusmaņa un Andreja Vītes tēmām.

— Petrovs pārdzīvo smagu depresiju! Sāka tramvajā lakstoties ar meiteni un šī viņam atdeva savu vietu...

«Stārše», Solja

— Zīgi taisi ciet durvis, Dipvī! Domāju, ka esmu kaut ko atradis!

«Pourquoi Pas!», Brisele

— Man jālabo politiskās kļūdas vai pareizrakstības!

«Szpilki», Varšava

— Daži ļoti slikti panes pirmos mēnešus pensijā.

«Punch», Londona

Jūras mielasti

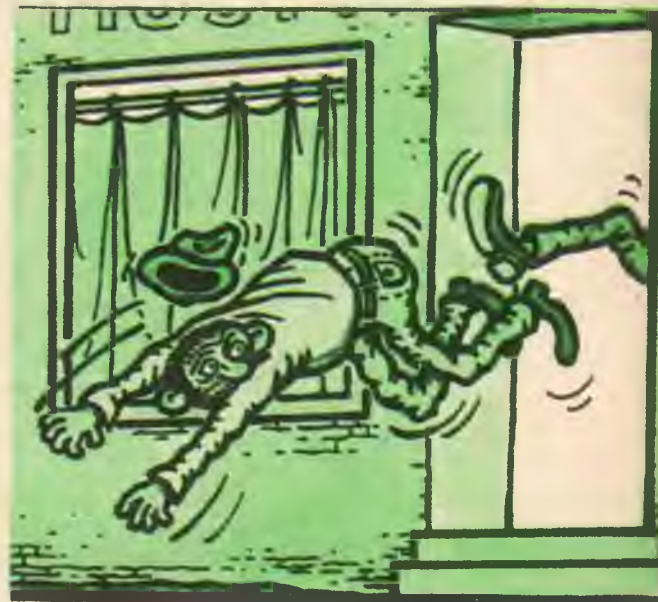

— Protams, tā ir ūdenszupa! Ko tad citu jūs šeit cerējāt dabūt!

«Eulenspiegel», Berlīne

«Palante», Havana

— Vectētiņu arī meta ārā no kroga, bet viņam vismaz teica «Mīlais kungs!».

«Dikobraz», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, E. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568.

Nodots salikšanai 25.08.86. Parakstīts iespiešanai 10.09.86. JT 00863. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,43 izd. L. Metiens 121 000 eks. Pasūt Nr. 987. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, Баласта дамбис. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3.

— Štrausa kungam nepatīk, ka atceras viņa nacistisko pagātņi. Tad jau man arī vajadzētu sūdzēt tiesā visus, kas piemin manus ragus un asti.